

Viszontlátás, búcsú

Országokat toltál közénk,
a közöny kulisszáit.
Hibáimból erődöt építettél
csaknem megszakadásig.

Határok hurka
pöndörödött a nyakamra.
A logika horga
sem rántott fel a magasba.

Homályos vizekben
tapadós testek
óslényszerűen
rámtekeredtek.

Mégis elértem hozzád.
Megnyugodtak a görös kopoltyuk
mihelyt az évek
harmónikáját összenyomtuk.

Zengésére bezárult
köröttünk a kör.
Felénk lopakodtak
a falak mindenfelől.

Bőröd hűségem
nagy jutalmaként
fogadta az utazót,
aki hazatért.

Az utolsó éjjel
boldog voltam.
Tények korlátján
higgadtan áthajoltam.

Most már bukhatok homályba –
bőröd bőrömig dereng.
Fölfordult pohárban
megmarad a csend.

Az utolsó éjjel
lehet-e boldog?
Az utolsó éjjel
fehéren zsi bongott.

Manzárdszobánkban
az utolsó éjjelen
fénykörödben háltam
s magamra zártam szemem.

Sejtem már

Sejtem már, hogy a halálnak
asszony-titka van:
mint kullancs a puha húsba,
beléfúrtam már magam.

Nem mindig hagyom ki, látod,
amit tudni kell,
a zártan is nyílni vágyót,
ami előttem hever.

Selyem-sejtek, szírom-szervek
vágya hova visz?
Magam vagyok itt, mióta
lehetnék tán veled is.

Azóta az idő árnya
súlyosabb belül.
Minden percben tolvajom vagy:
jóvátételmentlenül.